

Chương 40

Khi Yêu (1)

Nhân viên bán hàng nghe được câu này, cực kỳ hâm mộ mà đưa mắt nhìn Đồng Ngôn.

Những lời nói này nghe qua làm sao cũng giống một cô gái trẻ đi tìm con rùa vàng của chính mình, là người thâm tình sủng ái người yêu, muốn cái gì được cái nấy... Những lời nói này đối với những người ngoài và người trong cuộc thì lại hoàn toàn khác nhau.

Buổi tối trở lại bệnh viện, có một số bệnh nhân ở giường khác đều đã ngủ, không biết vì sao lại không có người nhà tới chăm sóc họ. Dựa vào tấm rèm bên cửa sổ, thấp giọng nói chuyện cũng với mấy bệnh nhân chưa ngủ. Cô mở sách vở, bắt đầu xem ghi chép mà Trầm Diêu gửi cho cô.

Trầm Diêu giống như muốn cô nhớ tới cô ấy đã vất vả như thế nào, thường thêm vào mấy dòng cuối cùng, phát biểu cảm tưởng đi học. Giống như có một sinh viên nam gần bàn đang nhìn tở, nữ thần ác mộng hôm nay anh mặc rất đẹp, giống như muốn làm cho Đồng Ngôn có thể liên tưởng ra trạng thái đi học của cô ấy khi đó...

Cô xem một lát, gửi tin nhắn cho Trầm Diêu: Cố Bình Sinh đã trở về.

Không đến một phút sau, Trầm Diêu lập tức gọi điện thoại tới. “Đã về rồi sao? Thực sự là đã về rồi à?” Trầm Diêu so với cô thì rõ ràng còn phần khởi hơn, “Tớ nói này, cậu phải quản giáo cho thật tốt mới được. Xảy ra chuyện lớn như vậy, thế mà bây giờ mới trở về... Mà thôi quên đi, đàn ông thôi mà, vẫn có thể bày ra rất nhiều lý do, không có trở ngại là được rồi.”

Đồng Ngôn nghe thấy thế thì bật cười ra tiếng, cầm điện thoại đi ra khỏi phòng.

“Anh ta có ôm cậu không, có hôn cậu mãnh liệt không, nói bà xã vất vả rồi?”

“Cứ tính là có đi.”

Trầm Diêu thật sự còn cười rất vui vẻ, “Cậu đang ở nhà? Hay vẫn ở nhà anh ta? Hay là ở bệnh viện?”

“Ở bệnh viện.” Cô đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn hai ý tá đi qua, “Là đợt trị liệu bằng hóa chất cuối cùng, đại khái là bảy ngày nữa là có thể xuất viện, vừa vặn có thể trở về tham gia cuộc thi.”

Trầm Diêu ở một mình trong phòng kí túc xá, sớm đã cô đơn tới phát điên, nghe thấy cô nói như vậy, lập tức hoan hô nhảy nhót, rất nhanh đã nói, “Dù sao anh ta cũng đã trở về, để cho anh ta giúp cậu trực đêm ở bệnh viện. Đàn ông trong lúc thế này nên xuất mã thể hiện bản thân chứ, khảo nghiệm đó.”

Đồng Ngôn hàm hồ hai câu, cầm lấy cuốn vở ghi chép, bắt đầu hỏi cô những nơi đã được đánh dấu qua.

Vật lý đối với Trầm Diêu mà nói cũng là rối tinh rối mù, đại đa số là ghi thể nhưng cũng đã quên, căn bản không biết chính mình viết cái gì, còn cứng rắn chống mặt chống mũi mà nói hươu nói vượn cho qua, nghe thấy Đồng Ngôn nói lại cảm thấy mình hồ đồ. Cuối cùng vẫn là quyết định, ngày mai đến hỏi Cố Bình Sinh.

Khi vừa ngắt điện thoại, vừa vẫn nghe được vài người trực đêm nói chuyện phiếm. Trong mấy lời nói đó có thấy nhắc tới ba từ, “Bác sĩ Cố”, trong tiềm thức cô cảm thấy có lẽ là liên quan đến anh, liền cúi đầu giống như đang gửi tin nhắn, cẩn thận nghe họ nói chuyện.

Dần dần phát hiện có điểm không đúng, nghe một lúc sau mới hiểu được ‘bác sĩ Cố’ mà họ đang nói là chỉ mẹ của anh - Cố Đồng Kha. Rất nhiều lời đánh giá, nhưng đều nói bà ấy rất tốt. Cái gì mà bác sĩ Cố đối với mọi người đều rất tốt, đối với bệnh nhân cũng vậy, đối với những thực tập sinh cũng rất quan tâm, công việc cũng rất tận tụy, có đôi lúc cũng nhận đi ra các tỉnh khác để làm phẫu thuật. Cô vô ý thức nắm chặt mấy ngón tay ấn lên bàn phím, tưởng tượng ra mẹ của anh là người như thế nào... giống như anh đã từng nói mẹ của anh luôn là một người rất bình tĩnh, thậm chí từ khi còn nhỏ đã dạy anh làm sao để biết không che cảm xúc của mình.

“Tôi cũng nghe nói lần đó bà ấy lại phải trở thành bệnh nhân nằm ở đây, tốt thế rồi được gì đâu chứ. Ngày đó, có người rất xem thường người, nhưng mà phó chủ nhiệm cũng không làm chuyện gì quá đáng...”

Vị y tá kia bĩu môi, “Hai nam một nữ, một cái bạt tai kia thực sự rất lớn.” Vị y tá kia nói mà còn cười rất tươi.

Cô nghe cũng gằn như hét, vừa định xoay người trở về phòng thì bỗng nhiên nghe thấy có người nói đến anh.

“Thật ra, con của bác sĩ Cố tính tình không có tốt như vậy, luôn lạnh lùng...” Có một y tá thoát nhìn là khoảng 30 tuổi, bỗng nhiên nhắc tới anh, tuy rằng không có nói họ tên nhưng Đồng Ngôn lại có thể đoán ra được là anh, “Nhưng tính tình của vị bác sĩ thực tập này đều rất kỳ quái, cậu ta nhìn qua thì giống như người bình thường, nhưng lại là một người không biết quan tâm đến người khác.”

Tính tình không tốt, là người không biết quan tâm đến người khác... Những lời nhận xét này rất giống với cảm giác khi lần đầu tiên cô gặp anh.

“Sau khi bị bệnh SARS, cậu ta cũng thay đổi rất nhiều, buổi chiều hôm nay đến đây cũng không phải là đi một mình giống như trước kia nữa...” Vị y tá kia có chút thẫn thức, bổ sung thêm một câu, “Nghe nói cậu ta chính mình nhìn thấy bác sĩ Cố tự sát ở nhà... cũng khó trách tính tình lại thay đổi như vậy, tóm lại là có chút ảnh hưởng...”

Cô nghe được như vậy thì nhịp tim cũng đập nhanh hơn rất nhiều, liếc mắt nhìn thấy Cố Bình Sinh đang ở cửa thang máy đi tới. Sau một chút ngỡ ngàng, cô rất nhanh đã điều chỉnh tâm tình của mình, quay đầu cười, nhìn anh đi tới, giả vờ như chưa từng có nghe qua cái gì.

Nơi mấy y tá trực ban kia nghỉ ngơi, nhìn không tới toàn bộ hành lang, cho nên mấy y tá này vẫn còn tiếp tục nói chuyện, không có chú ý tới nhân vật trung tâm trong câu chuyện đang đứng ở phía sau. Cho đến khi anh đi đến gần, vị y tá nhận ra Cố Bình Sinh kia mới lập tức im lặng, tiện đà nghĩ tới chuyện anh không thể nghe được thì sắc mặt mới dịu đi.

Cố Bình Sinh đưa mắt nhìn các cô ấy một cái, lễ phép cười cười.

Cô y tá kia có chút xấu hổ chào anh, “bác sĩ Cố? Trẻ như vậy anh còn đến đây sao?”

Lại vẫn là thói quen gọi anh là ‘bác sĩ’.

“Tôi đến thăm bà xã của tôi.” Anh chỉ vào Đồng Ngôn, “Sợ một mình cô ấy ứng phó không được.”

Khi anh nói chuyện đều nhìn cô.

Theo lời của anh nói, có vài y tá đều nhìn qua. Khuôn mặt của Đồng Ngôn có chút hồng, lần đầu tiên cảm giác nghe trộm người ta nói chuyện điện thoại so với đám người đang nói kia còn khó xử hơn nhiều.

Trong phòng bệnh, mấy bệnh nhân cùng người nhà vừa nói chuyện với cô cũng đều đã đi ngủ. Cô sợ quấy rầy đến người khác nên kéo anh đến cầu thang giữa.

Gió từ cửa sổ thổi vào, có cảm giác sấm uất của phố xá, cùng với mùi thuốc khử trùng ở trên dãy hành lang này hòa quyện vào nhau, làm cho người ta có chút không được tỉnh táo nữa.

Cô nâng tay lên nhìn đồng hồ, hơn 11h rồi. Hơn ba tiếng, hai người mới chỉ tách ra hơn ba tiếng mà thôi, anh lại tới đây nữa, vẫn là vào lúc đêm khuya.

“Có lẽ vẫn chưa thích ứng được với việc lệch múi giờ, nằm đọc sách một lát cũng không có ngủ được nên đến xem em thế nào.”

Hình như anh đang giải thích, đáng tiếc ánh mắt kia đã như muốn đem nguyên nhân thật sự nói ra rõ ràng. Anh đang nhớ cô.

“Em cũng không ngủ được.”

Trong đầu Đồng Ngôn vẫn còn văng vẳng những lời vừa rồi của đám y tá, nhưng lại sợ bị anh phát hiện ra, giờ tay đưa cuốn vở ghi chép trong tay ra, “Anh đã không ngủ được, vậy giúp em làm đề thi môn vật lý này đi?”

Lời này nói ra... Chính cô cũng phải bật cười, ông trời ạ, đây là cái có gì đây chứ...

“Được.”

Anh cũng cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn lấy cuốn vở ghi chép, thấy được những nhận xét chú giải của Trầm Diêu, “Trầm Diêu thật sự là một sinh viên rất có ý tứ.”

“Không cho nói hai chữ ‘sinh viên’.” Cô giục lấy những tờ giấy ghi chú từ trong tay anh, “Cô ấy là bạn bè tốt của Cố phu nhân, anh còn nói cô ấy là sinh viên của anh, sẽ làm cho em cảm thấy không được tự nhiên.”

“Bị tay trộm chuông.”

Anh cười nhìn hết cuốn vở, tiếp tục xem những đoạn ghi chép phía dưới, “Đi lấy mấy tờ báo lại đây.”

Đồng Ngôn nghi hoặc nhìn anh.

“Trải lên trên bậc thang, ngồi làm bài.”

Vì thế hai người thật sự ngồi trên cầu thang, bắt đầu làm đề thi vật lý. Anh thật sự còn giảng bài cho cô, Đồng Ngôn lại thường xuyên thất thần, đến hơn ba giờ đã nhin không được nữa mà bắt đầu ngủ gà ngủ gật, khuỷu tay dè lên mấy tờ báo, đã muốn nhắm hai mắt lại. Rất nhanh, liền cảm giác có thứ gì đó ấm áp ở trên môi cô, cô giật mình tròn mắt nhìn.

“Vào phòng ngủ đi.”

Anh đã đứng thẳng dậy, đem nắp bút khép lại, “Sắp 4h rồi.”

“Anh chưa buồn ngủ sao?”

Cô đối với việc lệch múi giờ này chưa có trải qua bao giờ, nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của anh trong đêm tối thì mới có cảm xúc chân thật, “Khó tránh nhìn anh ban ngày lại mệt như vậy, làm hại em lo lắng loạn cả lên.”

“Từ từ sẽ tốt lên thôi, chẳng qua vừa mới trở về không lâu còn không có thay đổi được thói quen.”

“Em ở với anh thêm chút nữa, đợi đến sáng đi.” Cô nhìn bốn phía im lặng như tờ mà nói, “Nếu không anh anh kể chuyện ma đi? Em rất nhát gan, anh kể xong em lập tức sẽ hết thấy mệt.”

“Chuyện ma?” Cô Bình Sinh trầm mặc trong chốc lát, “Thật đúng là nghĩ không ra cái gì.”

“Rõ ràng là anh đã từng nói, sinh viên y giỏi nhất là kể chuyện ma cơ mà...”

Cô nhắc nhở anh, “Lần đầu tiên khi chúng ta đi thượng viện, em kể chuyện ma cho anh nghe, anh một chút cũng không sợ hãi. Khi đó anh không phải nói cho em biết là học viện y là nơi bắt nguồn những câu chuyện ma sao, phòng học, phòng giặt quần áo, phòng tắm rồi toilet, căn tin, thậm chí là cả phòng ký túc xá, trên mỗi giường đều có thể kể ra chuyện ma?”

Cô Bình Sinh cười thật sự vô tội, “Anh đã nói qua như vậy sao?”

“Đương nhiên, chuyện ma ở học viện y nhiều như vậy, bệnh viện khẳng định càng nhiều...”

Đồng Ngôn bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, đánh giá từ trên xuống dưới, “Anh thành thật chút cho em, anh có phải đã kể chuyện ma cho cô ý tá nào đó, rồi tranh thủ thời cơ làm những chuyện mờ ám rồi phải không?”

“Anh thật sự không có kể chuyện ma...”

Anh cười rất vô tội, “Nhưng anh nhớ rõ khi mình còn là sinh viên của trường y, tới nơi người ta quyên tặng di thể, chính là đi theo lối cầu thang này. Bởi vì sự tôn trọng giành cho người chết, nên mọi người sẽ không nói chuyện với nhau, dần dà mọi người trong bệnh viện khi đi qua nơi này đều không ai nói một câu nào.”

Trong nháy mắt chân tay của cô lạnh như băng, trái tim nhảy bang bang trong lồng ngực... Kia chẳng phải là đánh vỡ cấm kỵ trong đêm nay sao... Hơn bốn giờ sáng gió thổi vào có chút lạnh, lại càng có vẻ dọa người. Mà anh vẫn còn đứng đó cười.

“Thật sự sao?”

Cô không dám quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nắm chặt tay của anh, vẫn thấy sợ nổi da gà như cũ, di chuyển dần dần vào trong lòng anh. Đáng sợ quá, những câu đơn giản này vào hơn nửa đêm tuyệt đối làm cho người ta liên tưởng vô cùng.

“Giả...”

Anh thuận thể đem cô ôm vào trong ngực, “Làm sao có thể, nơi này chính là khoa ung thư mà thôi.”

Bởi vì một câu nói dối của anh như vậy, Đồng Ngôn thật sự không dám đứng lại ở chỗ này, chờ anh đi rồi, chính mình nằm ở trên giường gấp, miên man bất định như cũ. Nhịn không được lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn khiển trách cho cái tên đầu sỏ gây ra chuyện: Xong rồi, em hoàn toàn không thể ngủ được, anh phải chịu trách nhiệm đi. Cô trở mình, nghiêng đầu nằm trên chiếc gối nhỏ, nhìn điện thoại đến ngẩn người.

Bởi vì bệnh viện đang tiến hành thí điểm cách chăm sóc, giúp đỡ cho bệnh nhân, tiêu chuẩn y tá cũng được nâng cao lên rất nhiều, hơn nữa có thêm dì Lưu chiếu cố, bà nội luôn có ý tá cố định chăm nom, lại có hộ lý hỗ trợ, mấy tháng nay cô thật sự không tính là vất vả.

Báo, sách, điện thoại, máy tính đều nằm trên giường. Cũng đủ ứng phó cho qua từng tối. Buổi tối này cô cũng thường xuyên làm bài tập tới nửa đêm, một nửa là biết bà nội làm trị liệu bằng hóa chất rất đau nên không ngủ được cho nên muốn ở bên bà, một mặt khác là nhớ thương anh, nhịn không được mà đoán xem ban ngày anh làm gì, bây giờ anh đang làm cái gì. Không nghĩ anh đã trở về, vẫn không có ngủ được.

Rời đi, lộn trở lại, lại rời đi. Ép buộc liên tục trong mấy giờ, nhìn qua rồi không nói thêm gì nữa, căn bản không giống như những việc mà anh đã làm qua. Đã có thể bởi vì không giống, càng làm cho cô cảm giác được 2 tháng 17 ngày xa nhau, khẳng định đã xảy ra rất nhiều chuyện mà cô không thể tưởng tượng được, không thể biết được chuyện gì. Giống như một mình cô gánh vác chuyện ở nhà này vậy, mà lại không muốn cho anh biết nhiều.

Anh thật sự thương yêu mẹ của mình, từ lần đầu tiên gặp mặt, anh suy sụp ngồi dựa vào góc tường, rồi sau đó giận chó đánh mèo mà trút lên người cô là có thể cảm giác được.

Ngay cả lần mất điện bình thường như vậy cũng có thể làm cho anh lo lắng như vậy... khi đó anh đã từng nói qua, nếu lúc ấy cần thận một chút, còn thật sự nghe được một chút động tĩnh trong phòng, mẹ của anh sẽ không ra đi sớm như vậy.

Điện thoại chợt sáng lên, cô thích ứng không được ánh sáng đột nhiên lóe lên như vậy, nheo mắt lại, đọc tin nhắn của anh: Em yên tâm đi, Cố tiên sinh là người có trách nhiệm, sẽ thức cùng em cho đến khi em ngủ mới thôi. TK.